ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jany Hráchové a soudců JUDr. Jiřího Škopka a Mgr. Miroslava Nováka ve věci

žalobce: **M[redacted] H[redacted]** narozený dne [redacted]
bytem [redacted]
zastoupený advokátem Mgr. Martinem Dolečkem
sídlem Hvězdova 1716/2b, 140 00 Praha 4

proti
žalované: **Česká republika - Státní pozemkový úřad**, IČO 01312774
sídlem Husinecká 1024/11a, 130 00 Praha 3-Žižkov
zastoupená advokátem JUDr. Martinem Páskem, Ph.D.
sídlem Opletalova 1284/37, 110 00 Praha 1 - Nové Město

o nahrazení projevu vůle žalovaného k uzavření smlouvy o převodu pozemku, o odvolání žalované proti rozsudku pro uznání Okresního soudu v Rakovníku ze dne 19. prosince 2017, č.j. 3 C 205/2017-131

takto:

I. Rozsudek soudu I. stupně se potvrzuje.

II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradu nákladů odvolacího řízení 4 356 Kč k rukám Mgr. Martina Dolečka, advokáta, do tří dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Okresní soud v Rakovníku (dále jen soud I. stupně) shora označeným rozsudkem pro uznání uložil žalované povinnost uzavřít s žalobcem dnem právní moci rozsudku smlouvu o bezúplatném převodu pozemku parc. [redacted] obec [redacted] zapsaný na [redacted] v katastru nemovitostí vedeném Katastrálním úřadem pro [redacted] kraj, katastrální pracoviště [redacted] a to ve znění dohody, která byla pojata do rozsudečného výroku napadeného rozsudku. Dále uložil žalovanému povinnost zaplatit na nákladech řízení žalobci 3 600 Kč k rukám jeho advokáta. Soud vyšel z žalobních tvrzení, podle nichž se žalobce jako osoba oprávněná dle zákona o půdě domáhal nahrazení projevu vůle žalované při uzavření smlouvy o převodu shora uvedené parcely s tím, že se opakovaně zúčastňoval veřejné nabídky náhradních pozemků organizované žalovanou a mimo jiné požadoval i převod tohoto konkrétního pozemku jako náhradního. Uspěl ve výběrovém řízení o tento pozemek, žalovaná však odmítla uzavřít s žalobcem převodní smlouvu, ačkoliv hodnota tohoto pozemku (6 333,60 Kč) je zcela nepatrná ve vztahu k hodnotě celkového restitučního nároku žalobce, který je mezi účastníky sporný. Soud na základě těchto žalobních tvrzení usnesením ze dne 26.10.2017, č.j. 3 C 205/2017-118, které bylo doručeno dne 31.10.2017 žalované straně, uložil, aby ve lhůtě třiceti dnů ode dne doručení se písemně žalovaná vyjádřila k samotné žalobě, která byla připojena. Zároveň usnesení obsahovalo i poučení, že pokud se bez vážného důvodu ve věci samé účastník nevyjádří písemně a ani soudu nesdělí vážný důvod, který jí v tom brání, bude mít soud za to, že nárok, který je proti žalované straně uplatňován, uznává. Soud pak ve věci rozhodne rozsudkem pro uznání. Ve stanovené lhůtě reagovala žalovaná pouze oznámením o převzetí zastoupení advokátem a písemné vyjádření ve věci nepodala. Rovněž nesdělila, jaký vážný důvod jí v tom brání. Soud I. stupně proto ve smyslu § 153a odst. 1 o.s.ř. dospěl k tomu závěru, že byly splněny všechny předpoklady pro vydání rozsudku pro uznání, neboť předmět sporu umožňoval postupovat podle § 114b odst. 1 o.s.ř. a žalované předem uložit usnesením, aby se ve věci písemně vyjádřila. Výzva byla doručena do vlastních ruku, lhůta ke stanovení písemného vyjádření nebyla stanovena kratší než 30 dní, tak jak ukládá zákon v § 114b odst. 2 o.s.ř. Tím měl soud I. stupně všechny předpoklady pro vydání rozsudku pro uznání ve smyslu § 153a odst. 3 o.s.ř. za splněné a zcela v souladu s naplněnými procesními předpisy postupoval tak, že ve věci rozhodl rozsudkem pro uznání. Výrok o nákladech řízení pak odůvodnil úspěchem ve věci ve smyslu § 142 odst. 1 o.s.ř. Náklady přiznané žalobci představovaly odměnu za právní zastoupení za dva úkony právní služby po 1 500 Kč, dva režijní paušály po 300 Kč dle vyhl. č. 177/1996 Sb.

2. Proti rozsudku podala žalovaná odvolání, v němž předně namítala, že ve věci rozhodoval místně nepříslušný soud, neboť předmětný pozemek se nachází v katastru K[redacted]u R[redacted] v obci K[redacted] která však spadá do obvodu Okresního soudu P[redacted]-s[redacted] a tedy místně příslušným k projednání žaloby je Okresní soud P[redacted]-s[redacted]. Je přesvědčena, že námitka místní nepříslušnosti je přípustným odvolacím důvodem i proti rozsudku pro uznání. Dál poukazovala na překážku litispendence, neboť žalobce ještě spolu s další osobou oprávněnou Ing. M[redacted] H[redacted] zahájili ohledně vypořádání týchž restitučních nároků několik desítek sporů před více soudy. I z toho důvodu ve smyslu § 83 o.s.ř. takové zahájení řízení brání tomu, aby o téže věci probíhalo u soudu jiné řízení. Důvodem pak pro projednání předmětné žaloby nemůže být ani to, že žalobce u každého soudu uplatňuje vydání jiných náhradních pozemků. Namítala, že žalobce souběžně žádá vypořádat výrazně větší nárok, než mu náleží. Navíc se jedná o neodstranitelnou překážku řízení a soud je povinen jí zkoumat kdykoliv za řízení. Proto i tato překážka je přípustným odvolacím důvodem proti rozsudku pro uznání vydaného na základě fikce uznání. Nebyly splněny ani podmínky pro vydání rozsudku pro uznání, neboť v projednávané věci není možné uzavřít smír, protože to povaha věci nepřipouští. Proto nebylo možné rozhodnout postupem podle § 153a odst. 2 o.s.ř. Za této situace soud nebyl oprávněn vůbec učinit výzvu podle § 114b o.s.ř. Naopak soudu muselo být z jeho úřední činnost známo, že se jedná o

restituční spor se složitou problematikou, ve které žalovaná vůči oprávněné osobě vždy uplatňuje obranu spočívající zejména v popírání tvrzené svévole či liknavosti. Vydání rozsudku pro uznání pak bránil i neúplně tvrzený a neúplně zjištěný skutkový stav věci. Rovněž i právní posouzení bylo chybné, neboť podle judikatury lze právo na přímý převod náhradního pozemku v rámci soudního řízení přiznat osobě jen tehdy, je-li prokázán liknavý či svévolný postup žalované strany. Rovněž pak namítala, že mezi účastníky je sporná otázka ocenění restitučního nároku žalobce, které se odvíjí od charakteru odňatých nevydaných pozemků ke dni přechodu na stát. V této souvislosti poukazovala na vadný znalecký posudek, který žalobce předkládá v rámci soudních sporů se žalovanou a na něž odkazuje v korespondenci ohledně uzavřené smlouvy. Navrhla proto, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a řízení zastavil, jelikož řízení neměl proběhnout pro nedostatek podmínek řízení. Eventuálně navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení.

3. Současně s odvoláním pak žalovaná podala soudu žádost o prominutí lhůty k podání vyjádření žalobě a současně se ve věci vyjádřila. Tento úkon učinila vůči soudu dne 23.1.2018. Z žádosti o prominutí pak vyplývá, že mezi žalovanou a jejím právním zástupcem došlo dne 20.11.2017 k podpisu předávacího protokolu, právnímu zástupci však nebyly doručeny související dokumenty v dané věci, především žaloba a usnesení soudu z 26.10.2017. Komunikace mezi zástupcem a zastoupeným probíhala v e-mailové formě, a protože žádné shora uvedené dokumenty nebyly právnímu zástupci doručeny, nemohla být učiněna z jeho strany příslušná opatření, tedy včas nemohlo být podáno vyjádření k žalobě. Došlo k tomu, že žalovaná byla přesvědčena, že svému právnímu zástupci dokumenty předala, zatímco právní zástupce žalované byl seznámen toliko s existencí řízení. Jedná se tedy o omluvitelný důvod na straně žalované, neboť nezaviněně technickou chybou se stalo, že nebyl doručen e-mail obsahující kromě žaloby i usnesení, jímž byla žalované uložena povinnost vyjádřit se k žalobě. Je tedy přesvědčena, že jsou zde důvody ve smyslu § 58 o.s.ř. o prominutí zmeškání lhůty k podání vyjádření. Součástí žádosti pak bylo vlastní vyjádření k žalobě, v němž jsou obsaženy věcné argumenty obdobné jako v podaném odvolání. Součástí žádosti o prominutí pak byly listiny, na něž žalovaná poukazovala.

4. Na podané odvolání reagoval žalobce vyjádřením, v němž navrhl, aby byl rozsudek jako věcně správný potvrzen. V daném případě byly všechny procesní podmínky pro vydání rozsudku pro uznání splněny. Poukazoval na žalobní tvrzení obsažené v žalobě, z nichž vyplývá, že mezi stranami nebylo vůbec sporu o tom, že žalobce není osobou oprávněnou, že pozemek parc. [redacted] není pozemkem vhodným, neboť byl zařazen do veřejné nabídky, když žalobce uspěl ve výběrovém řízení o tento pozemek. Hodnota pozemku rovněž byla stanovena přímo žalovaným, a to ve výši 6 333,60 Kč. Soud I. stupně zcela správně zvážil ve smyslu § 114b o.s.ř., zda žaloba poskytuje dostatečný základ pro vydání rozsudku pro uznání, když jak z textu žaloby, tak i z příloh k ní připojených vyplývá, že obsahovala všechny právně významné skutečnosti potřebné pro rozhodnutí. Pokud jde o procesní námitku místní příslušnosti či litispendence, tyto pokládá za irelevantní, a to vzhledem k tomu, že byl ve věci vydán rozsudek pro uznání. K přezkoumání rozsudku pro uznání jsou možné jen vady vyjmenované v § 205 odst. 2 písm. a) o.s.ř., když právní posouzení věci se tak omezuje již jen na to, zda nejde o věc, v níž nelze uzavřít, nebo schválit smír, zda nejde o některou z věcí vypočtených v § 120 odst. 2 o.s.ř. a zda nejde o řízení, které je podle § 118b odst. 1 o.s.ř. koncentrováno ze zákona. K místní nepříslušnosti pak namítl, že tu soud zkoumá jen před vydáním rozhodnutí ve věci samé, později zkoumá příslušnost jen k námitce účastníka, je-li uplatněna při prvním úkonu, který účastníků přísluší. Za první procesní úkon s poukazem na rozhodnutí sp.zn. 33 Odo 1455/2006 je nutno považovat vyjádření k žalobě, k jehož podání byla žalovaná vyzvána usnesením podle § 114b odst. 2 o.s.ř. Jestliže na výzvu soudu k vyjádření nereagovala a tedy neuplatnila místní nepříslušnost, k později k uplatněné námitce soud již nemůže přihlédnout. K námitce litispendence pak žalobce potvrdil, že v současné době vede s žalovaným desítky soudních sporů po celé republice ohledně převodu náhradních pozemků s tím, že dosud nebylo pravomocně rozhodnuto v žádném ze soudních

sporů. Námitka pak je však nedůvodná již proto, že žalobce jinou žalobu ohledně tohoto pozemku parcely [redacted], obec K[redacted] nevede. Poukazoval na to, že námitku litispendence žalovaná vznesla opakovaně i v průběhu řízení u jiných soudů. Navíc tato námitka pak v rámci povolených odvolacích důvodů proti rozsudku pro uznání není podle na místě. Navrhl proto, aby napadené rozhodnutí bylo jako věcně správné potvrzeno.

5. Krajský soud v Praze jako odvolací přezkoumal napadený rozsudek pro uznání včetně řízení, které mu předcházelo, a to v souladu s § 212, § 212a odst. 1,5, avšak jen v rozsahu přípustného odvolacího přezkumu vyplývajícího z § 205 ve spojení s § 205 odst. 2 písm. a) zákona č. 99/1963 Sb. občanského soudního řádu, v platném znění (dále jen o.s.ř.).

6. S ohledem na procesní návrh žalované na prominutí zmeškání lhůty k podání vyjádření podle § 114b o.s.ř., nejprve soud posuzoval přípustnost takového úkonu. V tomto smyslu vyšel z jednoznačné judikatury dovolacího soudu, podle něhož lhůtu podle § 114b o.s.ř. nelze ve smyslu § 58 o.s.ř. prominout, neboť se jedná o lhůtu soudcovskou (viz například rozhodnutí Nejvyššího soudu, sp.zn. 23 Cdo 3/2015, 3 Cmo 31/2015 Vrchního soudu v Praze). Odvolací soud však při vědomí právního názoru Nejvyššího soudu publikovaného v rozhodnutí, sp.zn. 22 Cdo 4272/2007, v němž Nejvyšší soud dospěl k tomu závěru, že postupem podle § 58 odst. 1 o.s.ř. sice nelze prominout zmeškání soudcovské lhůty, avšak v souladu s § 41 odst. 2 o.s.ř. je třeba každý úkon posoudit podle jeho obsahu a nikoliv podle označení. Proto požádá-li účastník o prominutí zmeškání soudcovské lhůty, posoudí soud tento úkon jako žádost o prodloužení soudcovské lhůty podle § 55 o.s.ř., popřípadě jako žádost, aby se v daném případě k tomu, že úkon byl učiněn po uplynutí soudcovské lhůty, nepřihlíželo. Pak je třeba zkoumat, zda došlo zmeškání z omluvitelného důvodu, zejména zda tu nebyly takové okolnosti, které bránili účastníkovi v podání vyjádření. Jestliže bude zjištěno, že účastník nepodal ve lhůtě stanovené soudem vyjádření s § 114b o.s.ř. proto, že mu v tom bránily závažné omluvitelné důvody, nelze vyjít z fikce uznání nároku a nelze vydat rozsudek pro uznání.

7. Odvolací soud se tedy při vědomí nemožnosti prominout soudcovskou lhůtu stanovenou v § 114b o.s.ř. postupem podle § 58 odst. 1 o.s.ř., zabýval důvody, které žalované bránily v čas podat vyjádření ve věci samé, tedy posuzoval podání žalované o prominutí zmeškání lhůty jako žádost o prodloužení soudcovské lhůty podle § 55 o.s.ř., případně jako žádost, aby se v tomto konkrétním případě k uplynutí soudcovské lhůty nepřihlíželo. Jak z judikatury dovolacího soudu plyne, důvodem, který by vedl k tomu, že se k uplynutí soudcovské lhůty nepřihlíží, musí být zjištění závažných omluvitelných důvodů na straně žalovaného, které mu bránily podat vyjádření podle § 114b o.s.ř.

8. Jak vyplývalo ze samotné žádosti o prominutí zmeškání, tak z průběhu podání vysvětlení žalované před odvolacím soudem, o existenci či prokázání vážných důvodů pro nepodání vyjádření k žalobě nelze na straně žalované vůbec hovořit. Bylo zjištěno, že k nepodání vyjádření v soudem stanovené lhůtě došlo především pro nedostatečnou, respektive žádnou bližší komunikaci mezi zastoupeným a zástupcem ohledně předmětu řízení. Ačkoliv z obsahu listin připojených k žádosti o prominutí zmeškání lhůty vyplývá, že dne 6.11.2017 měla žalovaná zaslat svému zástupci žalobu včetně výzvy soudu k vyjádření uplatněnému nároku (viz text emailu ze dne 6.11.2017 mezi stranami), pak dle tvrzení zástupce žalované tento e-mail nebyl zástupci nikdy doručen. Ačkoliv toto tvrzení nebylo žádným způsobem ze strany zástupce žalované prokázáno, pak odvolací soud má za to, že již ta skutečnost, že ač od 6.11.2017 byli účastníci ve spojení a dne 20.11.2017 došlo k předání převzatých spisů, mezi nimiž figuroval i předmětný spor s žalobcem (viz protokol o předání z 20.11.0217), pak pokud dále mezi účastníky neprobíhala žádná další komunikace a to až do okamžiku obdržení rozhodnutí ve věci samé dne 8.1.2018, pak to svědčí jednoznačně o pasivním přístupu žalované k ochraně svých práv, když ta s vědomím, že byla vůči ní učiněna výzva soudu k vyjádření ve věci samé podle § 114b o.s.ř, tak svého zástupce nijak nekontaktovala v tom smyslu, aby se blíže dohodli na další strategii ve věci samé a na postupu vůči soudu. Pokud tedy žalovaná jako sice zastoupený účastník sama ničeho nečinila ve vztahu ke

svému zástupci, pak s ohledem na zásadu vigilantibus iura scripta sunt, neučinila tak vše, co nepochybně učinit mohla, aby v čas svá práva chránila. Tedy na její straně nelze nalézt žádné vážné omluvitelné důvody, které by mohly vést k tomu závěru, že jí bude lhůta již marně uplynutá prodloužena, respektive, že odvolací soud k uplynutí lhůty k podání vyjádření nebude dále přihlížet. Za této situace proto odvolací soud uzavřel, že na straně žalované nebyly zjištěny žádné závažné omluvitelné důvody, které by jí bránily v podání vyjádření.

9. Podle § 153a o.s.ř. platí, že uzná-li žalovaný v průběhu soudního řízení nárok nebo základ nároku, který je proti němu žalobou uplatňován, rozhodne soud rozsudkem podle tohoto uznání. Rozsudek pro uznání nelze vydat jen ve věcech, v niž nelze uzavřít a schválit smír ve smyslu § 99 odst. 1 a odst. 2 o.s.ř. Rozsudkem pro uznání rozhodne soud také tehdy má-li za to, že žalovaný nárok, který je proti němu žalobou uplatňován uznal ve smyslu § 114b odst. 5.

10. Podle § 205b o.s.ř. platí, že u odvolání proti rozsudku pro uznání jsou odvolacím důvodem jen vady uvedené v § 205 odst. 2 písm. a) a skutečnosti nebo důkazy, jimiž má být prokázáno, že nebyly splněny předpoklady pro jeho vydání. V odvolacím řízení se tedy nelze zabývat otázkou, zda uznaný nárok ve skutečnosti existoval, neboť podmínkou vydání rozsudku pro uznání není existence nároku v žalobě uplatněného. To vyplývá jednoznačně z judikatury Nejvyššího soudu k této otázce.

11. Znamená to, že soud může rozhodnout ve věci samé rozsudkem pro uznání, pokut mu v tom nebrání nedostatek podmínky řízení, pro který musí být řízení vždy zastaveno, nebo pokud jsou zde takové vady žaloby, pro které nelze v řízení pokračovat (k tomu srovnej rozsudek Nejvyššího soudu, sp.zn. 21 Cdo 968/2003). Proto i usnesení podle § 114b odst. 1 o.s.ř. může soud vydat jen za předpokladu, že žaloba netrpí vadami, které by bránily pokračování řízení. Je-li tedy žaloba bez vad, respektive její vady nebrání pokračovat v řízení a není-li tu to takový nedostatek podmínky řízení, pro který by muselo být řízení zastaveno, pak nic nebrání soudu v postupu podle § 114b odst. 1 a následně podle § 153a odst. 3 o.s.ř. Obecně se považuje žaloba za projednatelnou tehdy, jestliže v ní žalobce vylíčil alespoň takové rozhodující skutečnosti, kterými byl vymezen předmět řízení po skutkové stránce (k tomu srovnej například rozhodnutí sp.zn. 21 Cdo 370/2002). Znamená to, že z pohledu žalobních tvrzení je dostatečným podkladem pro vydání rozsudku pro uznání takové vylíčení rozhodujících skutečností ve smyslu § 79 odst. 1 o.s.ř., které činí žalobu projednatelnou.

12. V posuzované věci soud I. stupně zcela správně vyhodnotil žalobu o uplatněném nároku spočívajícím v nahrazení projevu vůle uzavřít s žalobcem dohodu o převodu pozemku konkrétně vymezeného za jednoznačně projednatelnou. Žalobce v ní dostatečně vylíčil rozhodující skutečnosti, na nichž staví svůj nárok, vymezil dostatečně určitě předmět zamýšleného převodu, dostatečně určitě včetně podložených relevantních důkazů vylíčil rozhodné skutečnosti vztahující se k jeho osobě jako osobě oprávněné. Vzhledem k tomu, že z obsahu jím předložených listin vyplývá, že pozemek, který byl předmětem uplatněného nároku, byl samotnou žalovanou zařazen do nabídky a žalovaná byla ochotna tento pozemek k uspokojení nároků žalobce jak osoby oprávněné mu převést, pak i tím dostatečně srozumitelně a jednoznačně vylíčil, že pozemek jím označený je pozemkem ve vlastnictví státu a je pozemkem vhodným. Znamená to, že odvolání žalované založené na zpochybnění uznaného nároku vymezeného dostatečně určitě žalobními tvrzeními ze skutkového hlediska úspěšné být nemůže.

13. Odvolací soud se pak zabýval procesními námitkami žalované strany spočívající v nedostatku místní příslušnosti a v nedostatku podmínek řízení spočívající v překážce litispendence. Pokud jde o námitku místní nepříslušnosti, pak odvolací soud je přesvědčen, že v odvolání žalované, či v pozdě podaném vyjádření k žalobě již taková námitka o nedostatku místní příslušnosti žalované straně nepřísluší. Ve smyslu § 105 odst. 1 o.s.ř. platí, že žalovanému zůstává zachována námitka místní nepříslušnosti nejpozději do okamžiku prvního procesního úkonu, který mu vůči soudu přísluší. Pokud tímto prvním procesním úkonem měla být reakce na výzvu soudu podle § 114b

o.s.ř., kteroužto výzvu však žalovaný neučinil, pak je tento první úkon fakticky konzumován právě nereagováním na výzvu soudu a v takovém případě již nelze tuto námitku později zohlednit. K obdobným závěrům dospěl Nejvyšší soud například v rozhodnutí 28 Cdo 3047/2006 či 32 Cdo 34/2010, jejichž závěry jsou přiměřené aplikovatelné i na daný případ. Pokud pak jde o překážku litispendence spočívající v tom, že žalobce uplatňuje své nároky na převod náhradních pozemků i u jiných soudů, pak s touto argumentací se odvolací vůbec neztotožňuje. Podle ustálené soudní praxe se za předmět řízení pokládá uplatněný procesní nárok, který je vymezen žalobním petitem a základem, který tvoří právně relevantní skutečnosti, na nichž žalobce svůj nárok zakládá. O tentýž předmět řízení pak jde v případě, že v pozdějším řízení se jedná o tentýž nárok, opírající se o tentýž právní důvod, a to za předpokladu, že tento důvod plyne ze stejného skutkového stavu jako v předchozím řízení. Ačkoliv žalovaná namítá, že žalobce vyvolal řadu řízení jako osoba oprávněná o uspokojení svého nároku na vydání náhradních pozemků u různých soudů, pak není splněn předpoklad, že v dalších řízeních se nárok žalobce týká stejného předmětu. Tímto předmětem, který je vymezen žalobním petitem, se tedy myslí rovněž shodně vymezený pozemek státu, jehož převodu se v řízení žalobce domáhá. Žalovaná ani netvrdí, že tentýž pozemek, zde označený jako pozemek parc. [redacted] K[redacted], obec [redacted] je předmět i jiného řízení, u jiného soudu, který se vede mezi účastníky. To, že u jiných soudu uplatňuje žalobce jako osoba oprávněná proti žalované nárok na uspokojení svých dosud nevypořádaných nároků cestou vydání jiných náhradních pozemků, které jsou odlišné od pozemku v daném řízení, pak již tím není naplněna totožnost předmětu řízení, a tedy tím není vytvořena překážka litispendence ve smyslu § 83, která by se měla promítnout do postupu podle § 103, ve spojení s § 104 odst. 1 o.s.ř., pro který je třeba řízení v jakékoliv fázi zastavit. Žalobce tedy jako osoba oprávněná, která má vůči státu majetkový nárok, se může domáhat jeho uspokojení cestou převodu různých pozemků do svého vlastnictví a to souběžně, či postupně a to až do jeho uspokojení. Odvolací soud pak neshledává důvodnou ani námitku žalované, že nebylo v projednávané věci možno uzavřít smír a tedy že zde nebylo možno vůbec rozhodovat rozsudkem pro uznání a nebylo možno vydat výzvu podle § 114b o.s.ř. Takovému postupu soudu pak nebránilo to, že byla mezi účastníky sporná otázka ocenění restitučních nároků žalobce, která se odvíjí od charakteru odňatých a nevydaných pozemků a způsobu jejich ocenění. V tomto směru je třeba poukázat na návrh dohody zaslané žalovanou stranou žalobci ještě krátce před podáním žaloby, tedy v červenci 2017, když z obsahu návrhu dohody žalované jednoznačně vyplývá (a to i při možném sporném ocenění pozemků žalobci nevydaných), že dosud nebyl uspokojen nárok žalobce v rozsahu částky 284 301,60 Kč. Pokud byl předmětný pozemek shodně oceněn účastníky na částku 6 333,60 Kč pak již z toho je zřejmé, že i při spornosti výše neuspokojeného restitučního nároku žalobce tím, že mu byl převeden rozsudkem pro uznání předmětný pozemek do jeho vlastnictví, nemohl vyčerpat nebo dokonce přečerpat svůj nárok ke dni vydání rozsudku pro uznání.

14. Odvolací soud tedy uzavřel, že odvolání žalované důvodné není, neboť se jí nepodařilo zpochybnit předpoklady pro vydání rozsudku pro uznání, když předmět sporu nebránil takovému procesnímu postupu ze strany soudu I. stupně a kdy nebyly zjištěny ani žádné překážky, zejména vady žaloby, či nedostatek podmínek řízení, který by musel vést jednoznačně k zastavení takového řízení o nároku. Pak odvolací soud napadený rozsudek jako věcně správný podle § 219 o.s.ř., a to včetně výroku o nákladech řízení potvrdil.

15. Výrok o nákladech odvolacího řízení vychází z plné procesní úspěšnosti žalobce, jemuž vznikly před odvolacím soudem náklady za tři úkony právní pomoci po 1 500 Kč dle § 7 a § 11 vyhlášky č. 177/1996 Sb., a dále tři paušální náhrady po 300 Kč podle § 13 odst. 3 téhož předpisu, vše včetně daně z přidané hodnoty dle § 137 o.s.ř. Ze všech těchto důvodů proto podle § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o.s.ř. tyto odvolací náklady byly uloženy k úhradě žalované straně.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím Okresního soudu v Rakovníku ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí za podmínek vymezených § 237 a následujících o.s.ř.

Praha 5. dubna 2018

JUDr. Jana HRÁCHOVÁ, v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Lucie Lepská.